

Վահան Տերյան

Ինձ թաղեք, երբ կարմիր վերջալույսն է մարում

Ինձ թաղեք, երբ կարմիր վերջալույսն է մարում.

Երբ տխուր գգվանքով արեգակը մեռնող

Սարերի արծաթե կատարներն է վառում,

Երբ մթնում կորչում են ծով ու հող...

Ինձ թաղեք, երբ տխուր մթնշաղն է իջնում,

Երբ լռում են օրվա աղմուկները գվարթ,

Երբ շողերն են մեռնում, ծաղիկները ննջում,

Երբ մթնում կորչում են լեռ ու արտ:

Իմ շիրմին դալկացող ծաղիկներ ցանեցեք,

Որ խաղաղ ու հանդարտ մահանան.

Ինձ անլաց թաղեցեք, ինձ անխոս թաղեցեք.

Լռությո՛ւն, լռությո՛ւն, լռություն անսահման...

1905